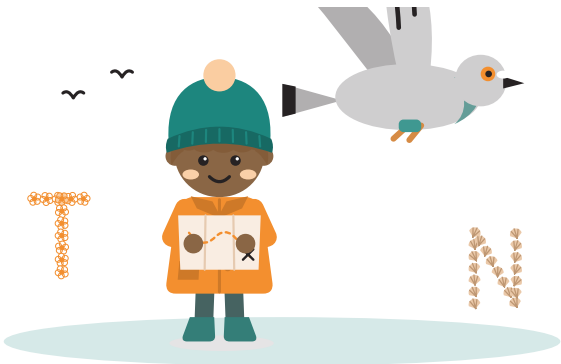
WARIES NAMENKAART

De Namenkaart van Tijn

Een avontuur door Nederland,
letter voor letter

Uitgeverij Waries

Inhoud

	Een duif op de stoep	4
T	T van Takkenwal	8
IJ	IJ van IJsbaan	14
N	N van Nevengeul	20
	De naam van Pluim	25
P	P van Park	26
L	L van Landgoed	31
U	U van Uitkijktoren	36
I	I van Iepenlaan	41
M	M van Moeras	46
	De kaart is af!	51
	Wie kwam je tegen?	56
	Oorkonde	58
	Antwoorden	59

Een duif op de stoep

Het was een gewone ochtend. Tijn tekende met stoepkrijt een grote zon op de tegels voor het huis. Toen landde er een duif, precies in het midden van de zon. Hij was grijs, met een groene glans op zijn nek, en hij keek Tijn aan met twee oranje oogjes.

Om zijn poot zat een kokertje. ‘Hé,’ zei Tijn. ‘Je staat in mijn tekening.’ ‘Roekoe, sorry,’ zei de duif. ‘Ben jij Tijn?’ Tijn liet het krijtje vallen. Een duif die kan praten! ‘Ja,’ zei Tijn zacht. ‘Fijn,’ zei de duif. ‘Ik ben Pluim. Postduif van de Kaartenmaker.

Ik heb post voor jou.’

De Namenkaart van TIJN

Zo zag de kaart eruit: nog helemaal leeg. Op elk rondje wacht een letter van jouw naam.

T van Takkenwal

Langs de rand van het bos lag een lange, lage wal van takken. Takken en twijgen, kris-kras door elkaar gestapeld. ‘Een takkenwal,’ zei Pluim. ‘Mensen stapelen die takken expres op. Het is een flatgebouw voor dieren.’ ‘Voor wie dan?’ vroeg Tijn. ‘Luister maar,’ zei Pluim.

Uit de takkenwal klonk geritsel. Iets kleins schoot weg tussen de takken. ‘Een muis,’ zei Tijn.

‘Of een spook,’ zei Pluim. ‘Een heel klein spookje.’ TIERELIERELIERELIER-TSJIRRR! Het geluid was zo hard dat Tijn ervan schrok. Het klonk als een hele vogel-fanfare. ‘Waar zit die?’ vroeg Tijn. ‘Dat moet wel een enorme vogel zijn!’ ‘Kijk goed,’ zei Pluim.

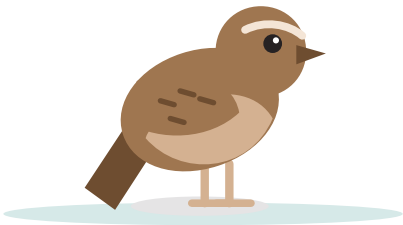
Boven op de takkenwal zat… een piepklein bruin vogeltje. Een bolletje met een staartje dat recht omhoog stond. Het opende zijn snaveltje en zong weer: TIERELIER-TSJIRRR! ‘Is dát hem?’ zei Tijn. ‘Een winterkoning,’ zei Pluim. ‘Een van de kleinste vogeltjes van Nederland. Maar hij zingt heel hard.’ ‘Klein maar luid,’ zei Tijn. ‘Net als mijn neefje.’

De winterkoning dook tussen de takken. Pluim fluisterde: ‘Het mannetje bouwt een paar nestjes tegelijk. Daarna mag het vrouwtje er één uitkiezen.’ ‘Hij bouwt een paar huizen,’ zei Tijn. ‘En het vrouwtje mag kiezen welke ze het mooiste vindt.’ ‘Een hele makelaar,’ zei Pluim.

Echt waar!

De winterkoning

De winterkoning is een van de kleinste vogels van Nederland, maar hij zingt heel hard. Het mannetje bouwt een paar nestjes en het vrouwtje kiest er één uit.

Zo groot	9 tot 10,5 centimeter
Eet graag	insecten en spinnen
Herken hem aan	piepklein en bruin, met een staartje omhoog

Raadsel: wie ben ik?

Ik ben piepklein en bruin, mijn staartje staat omhoog en ik zing heel hard. Wie ben ik?

Op p. 59 staat of je gelijk hebt.

L van Landgoed

‘Op naar de L van Pluim!’ zei Tijn. Pluim bloosde onder zijn veren. Eén, twee, drie… woesj! Ze wandelden over een landgoed. Er stond een groot oud huis, met eromheen een park met lanen, vijvers en reusachtige oude bomen. ‘Vroeger woonde hier één rijke familie,’ zei Pluim. ‘Nu mag iedereen hier wandelen.’ ‘Gelukkig,’ zei Tijn. ‘Anders waren wij hier stiekem.’

Op een bankje zat een oude meneer in een boek te lezen. Hij knikte vriendelijk. ‘Goedemiddag,’ zei Tijn.

Pluim landde even op de leuning van het bankje. Tegen de stam van een oude beuk liep een vogeltje. Maar het liep niet omhoog, zoals een specht. Het liep naar beneden. Met zijn kop omlaag! ‘Pluim,’ zei Tijn. ‘Dat vogeltje loopt verkeerd om!’ ‘Een boomklever,’ zei Pluim. ‘Hij kan dat. Hij loopt met zijn kop naar beneden langs de stam.’

De boomklever had een blauwgrijze rug, een oranje buik en een zwart streepje door zijn oog. Net een klein masker. Hij pikte iets uit de schors. ‘Hij heeft een nestje in een gat in de boom,’ zei Pluim. ‘Is dat gat te groot, dan maakt hij de ingang kleiner met modder.’ ‘Hij metselt zijn eigen voordeur,’ zei Tijn. ‘Precies passend,’ zei Pluim. ‘Dan kan er geen grotere vogel naar binnen.’

Tijn probeerde ook even met zijn hoofd naar beneden te kijken. ‘Wordt hij niet duizelig?’ ‘Ik word al duizelig als ik naar hem kijk,’ zei Pluim.

